

Hvis disse Bestemmelser blive til Lov, vil ingen Bager her i Landet kunne tage et ungt Menneske under 18 Aar i Være undtagen under ganske særlige Betingelser og da navnlig mod et klækkeligt Vederlag for Uplærelsen; men selv da vil den unges faglige Udbannelse blive mangelfuld. Den, der ikke har fyldt sit 18de Aar, vil da ikke kunne lære at bage Brød, men kun Kager. Saadanne Tilstande ville da utvivlsomt bevirke, at den danske Bagerstand, der nu hovedsagelig bestaar af indfødte danske, fremtidig kun, i alt Fald hovedsagelig, vil blive rekrutteret af indvandrende Udlændinge, ganske som Tilfældet nu er i England, hvor man ved lignende indskrænkende Bestemmelser om unge Menneskers Deltagelse i Astarbejdet i Bagerierne har bevirket, at ingen Bagermester tager en ung Mand under 18 Aar i Være uden mod en klækkelig Godtgørelse, men foretrækker at tage en ung indvandret tykt Bagersvend i Arbejde fremfor at holde en lærling. Dette har allerede ført til, at af Londons ca. 4,500 Bagermestre er omkring 2,500 indvandrede Tyssere, og at der i London er ca. 4,000 tytte Bagersvende i Arbejde samtidig med, at der næsten altid findes henved et Par Tusinde ledige tytte Bagersvende i Byen.

De engelske Bagermestre, der fuldt vel indse, at det under saadanne Omstændigheder kun er et Tidsspørgsmaal, hvornaar det engelske Bageri helt og holdent vil være gaaet over i Udlændinges Hænder — saavel for Mestres som Svendes Vedkommende — har vel ved Oprettelse af Fagkoler søgt at raade Bod paa Mangelen af engelsk fødte Bagersvende; men Resultaterne heraf ere kun som en Draabe i Havet, thi Fagkoleudbannelsen for Bagere stiller sig meget dyr, saa dyr, at kun et forsvindende Mindretal af de unge Mennesker har Raad til at betale den.

Vore danske Bagerlærlinge er og maa — ligesom alle andre Fags Lærlinge — være underkastede Læringsloven, som i Henseende til Lærings Beskyttelse ubestridelig indeholder alt fornødent.

Med Hensyn til Frygten for, at Astarbejdet er skadeligt for Sundheden, skulle vi oplyse, at flere nøjagtige, statistiske Underøgelser i den nyere Tid — særlig i Tyskland — have godtgjort, at Bagerfaget ingenlunde er saa sundhedsnedbrydende, som man fra en vis Side stadig udraaber det for at være. Det fremgaar saaledes af en af det tytte „Reichs Gesundheits Amt“ paa Grundlag af det kejserlige tytte statistiske Bureaus Arbejder afgiven Betænkning, at Dødelighedsprocenten i 1891 for alle i de lokale Sygekasser („Orts Krankenkassen“) indtegnede Bagere kun gik op til 4,9, og for de i Haandværkerforeningens (Gewerbevereine) Sygekasser indtegnede Bagere endog kun til 2,2, medens Dødelighedsprocenten for alle mandlige tytte Arbejdere tilsammen gik op til 9,9. „Reichs Gesundheits Amt“ anser som Følge heraf, og af flere andre i Betænkningen angivne Grunde, Bagerfaget for at være et af de mindst sundhedsnedbrydende Fag. Af samtlige mandlige Medlemmer af „Ortskrankenkasse“ for Leipzig og Omegn døde i Aaret 1892 9,76 pCt.; men for Bagerne var Dødelighedsprocenten kun 1,59. Ogsaa den specielle preussiske Statistisk viser Tal, der paa det bestemteste godtgøre, at Bagerfaget ikke er særlig sundhedsnedbrydende. Vignende Erfaringer foreligge ogsaa fra den nyere Tid fra Sverige. Direktør S. Palme har nemlig udgivet en Bog betitlet: „Svenska erfarenheter angående dödlighet och meddellighetslängd m. m. inom olika yrken“, hvori han, støttet paa svenske og engelske Livsforsikringselskabers Erfaringer, klassificerer forskellige Fag i fire forskellige Tariffklasser, efter den af deres Dødelighedsprocent betingede større eller mindre Risiko for Livsforsikringselskaberne, og han henfører her Bagerne til den næstbedste Klasse, medens han nævner ikke mindre end 43 andre Fag — for det meste Haandværk — som vise en større Dødelighedsprocent end Bagerfaget.

Astarbejdet i og for sig synes altsaa ikke at være skadeligt; det bliver kun skadeligt, naar man ikke benytter en passende Del af Fritiden til Hvile og Søvn; men det samme gælder jo for enhver, der arbejder om Dagen, men ikke benytter Natten til Søvn.

Det har i øvrigt i høj Grad undret os at se, at man vil have Loven af 23de Maj 1872, der handler om Arbejdet i Fabrikker og fabrikmæssigt drevne Værksteder tillempt til Anvendelse i Bagerfaget, medens der næppe eksisterer noget andet Fag, hvori der holdes Lærlinge, der i den Grad som netop dette i det langt overvejende Antal af mindre Bedrifter, har bevaret Karakteren af Husindustri.

Som Støtte for denne vor Anerkendelse skal vi her tillade os at henvisse til den paa Grundlag af de ved Optællingen den 25de Maj 1897 indvundne Resultater af Statens statistiske Bureau udarbejdede Industristatistik for Kongeriget Danmark, som viser, at af de 2,552 Bagerter og Konditorier, som den 25de Maj 1897 eksisterede her i Landet, var der ikke mindre end 1,969, altsaa henved $\frac{4}{5}$ af det hele Antal, i hvilke der kun be-